

en kort Række af Aar; men det er min bedste Overbevisning — deri ligger min mobsatte Tro til denne Sag — at det vilde ende med Forstræffelse. Min Hovedgrund-sætning som Landbruger har hidtil været den, at man som Regel gjør bedst i ikke noget Aar at gjøre større Gjæld, end man kan dække med det samme Aars Indtægt, og jeg tror, den danske Rigsdag vilde gjøre det danske Agerbrug en meget stor Tjeneste, hvis Befolkningen i det Hele taget kunde faae et levende Indtryk af, at det var Rigsdagens Mening, at paa det Grundlag skulde helst baade smaa og store Jordbrugere grunde deres Jordbrug. Idet jeg tillader mig at udtale min Tak til den ærede Indenrigsminister for de Forsøg, som han har foranstaltet ude paa den danske Landbohøjskole, skal jeg med det Samme tillade mig at udtale, at disse Forsøg, som jeg har fulgt med al den Opmærksomhed, jeg har formaet, have yderligere overbevist mig om, at den saakaldte Kunstsmørtilvirkning er en Opfindelse, som ikke ved nogetjomhelst Middel vil lade sig standse. — Endelig skal jeg kun sige, at, dersom det lykkes, hvad jeg ikke haaber, at gennemføre en Lov, hvorved man tror at kunne skabe et rent Smørland, saa tror jeg, at man blandt Andet ogsaa derved vil gjøre Sit til at skabe en dybere Kluft, end der for Tiden er, mellem By og Land, og dertil vil og kan jeg ikke være med. Jeg tror i det Hele taget, at det andet Thing har været heldigt i de Vædringer, det har givet Regjeringens Forslag, og jeg skulde personlig meget ønske, at Forslaget, som det i Dag foreligger fra Folkethinget, bliver ophøiet til Lov.

Blom: Jeg tror, at det fra alle Sider er blevet erkjendt i Dag, at det er ganske umuligt at føre noget Bevis for, at Kunstsmørfabrikationen her tillands i nogen væsentlig Grad vil skabe det danske Landbrug. Hvad der er kommet frem, er de samme Paastande, som vi jo nu have hørt omtrent i et Aars Tid, de samme Paastande, om hvilke man kun kan indrømme, at de ere Paastande, og at det ikke er muligt at føre noget Bevis for dem. Under disse Omstændigheder tror jeg, at man gjør vel i at tage sig i Agt for en sliq Paastand, gjør vel i at tage sig i Agt for at fravige almindelige Retsgrund-sætninger, ikke paa Grund af en bevist Fare, der skulde være til Stede, men kun paa Grund af en Frygt, jeg kunde sige en Panik, som ganske vist ikke behøver noget Bevis, for den er aabenlys og notorisk nok. Jeg tror, at saalænge, der end ikke er ført Stygge af Bevis for, at Kunstsmøret vil

være til Skade for det danske Agerbrug, saalænge i det Mindste maa man være meget bange for at forlade Retsgrund-sætningen om almindelig Næringsfrihed og Retsgrund-sætningerne eller de nationaløkonomiske Grund-sætninger om, at Statens Indgreb i Borgernes økonomiske Forhold, hvor de end foretages, og hvis de overhovedet har nogen Virkning, saa i Reglen have en slet Virkning. Det er kun et Hundrede Aar eller lidt mere siden, vi havde en meget stærk Beskyttelse for Agerbruget her tillands, idet der ikke maatte indføres Korn her til Landet ude fra. Beskyttelsen førte til, at Landet ikke kunde brodsjøde sig selv. Vi have i den sidste Tid haft et glimrende Exempel paa, hvad Beskyttelse fører til i de herlige Resultater, som ere komne ud ved Undersøgelserne af vor Papirfabrikation. Papirfabrikationen er en Fabrikation, som har været beskyttet i den allerhøieste Grad her tillands. Det deraf følgende Resultat har været, at Danmark har været uden al Tvivl det Land, som har haft det fletteste Papir i Verden, og det ikke har været muligt at tilveiebringe et Stykke ærligt indenlandskt Papir her i Landet. Jeg er bange for, at et Overgreb fra Statens Side, en Mistkjendelse af de sunde økonomiske Principer, som sige, at man skal lade Borgerne styre deres økonomiske Forhold selv og hjælpe sig igjennem, efter som deres Fordel tilfører dem, vil føre til en meget alvorlig Fare for det danske Agerbrug, en Fare, som nu vel de fleste Agerbrugere ikke se, men som alligevel temmelig sikkert vil indfinde sig. Under disse Omstændigheder maa jeg for min Part udtale min Tilslutning til Lovforslaget, saadan som det er kommen fra Folkethinget. — Der er fra enkelt Side, det 3die Medlem for 10de Kreds (Frijs), gjort en Henstilling, som i første Dieblis i høi Grad tiltalte mig, den Henstilling, at man skulde, hvis man endelig vilde vedtage prohibitive Foranstaltninger, saa dog indskrænke dem til et Aars Tid eller to, fordi det gjerne kunde være, at man om et Aars Tid eller to vilde komme til at se helt anderledes paa Tingene og komme til den almindelige Opfattelse, at det vilde være meget skadeligt, om man fremdeles forbød Kunstsmøret. Ja, jeg skulde forsaavidt slutte mig til dette Forslag, da en Panik, som den, der hersker i en Del af Landbostanden, jo ganske vist ogsaa er en Magt, der bør tages Hensyn til, hvis jeg kunde indse, paa hvilken Maade man om et Aars Tid eller to skulde komme til et Bevis for, at de almindelige økonomiske Principer burde sættes til Side. Jeg tror, det vil være ligesaa umuligt om et Aar eller to, som det